

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Congregationes, & conuocationes. cap. 40.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

sus causas nullas admitteret, nisi prorsus necessarias. cuidam ex suis forte interuenit, cum ille dierum singulorum actiones ipse scribens, notauerat, eum in monasterium quoddam introisse; neque causam addiderat. reprehendit hominem, quod Episcopi in monasterium ingressum notasset; neque causam adiecisset, quasi arbitrio, non necessitate id fieri uideretur; interdixitque, ne in ea scriptio ne pergeret. Cum eius foror, ob inopiam monasterij, saepe egeret; nihil tamen unquam perpetuum assignauit. tantum mittebat, quotiescumque opus esset, qui ad regulæ normam necessaria suppeditaret. Hanc disciplinam cum Vicarius curaret; quæ grauiora tamen inciderent, ad congregationem sacerdotum, quos ad id Carolus elegerat, referebantur.

Congregaciones, & conuocaciones.
CAP. XL.

Multis consilijs, seu congregationibus reliqua continebatur administratio; quibus pro vario rerum genere, variæ conditionis homines ex clero adscribebat, ipseque, quantum posset, intererat: ad catholicam fidem tuendam, ad grauiores fori causas rectius cognoscendas; ad iurisdictionem ecclesiæ conseruandam: ad respondendum confessionum sacramentum administris, qui ex tota diocesi de rebus ad animas iuuandas pertinentibus consulebant. tum præterea, de ritibus, & sacris cœremonijs; deque libris ecclesiæ emendandis, & conformandis; de disciplina, ut dictum est, virginum regularium; de domestica familiæ Archiepiscopalis gubernatione. Mitto congregationes eorum, qui collegiorum curæ, pijsue locis præfecti erant. Certis etiam anni temporibus variæ ministrorum, aliorumque genera ad se conuocabat, nunc regionum urbis præfectos: nunc ex diocesi tota Vicarios, qui quidem bis in anno aduenientes, de clero ecclesijsque sibi commissis referebant; quæ opus essent,

petebant; si quid esset causa; reddebantque rationem administrationis. ex bono, maloque, quod in aliqua parte esse comperiebatur, confulebatur reliquis. quod unus ad meliorem rerum statum in medium afferret: ceteris omnibus proderat. ut autem Vicarij uenirent instructiores; iubebat Carolus regionis suæ parochorum unumquemque prius eodem modo conuentum habere. Appropinquante uoluptario tempore, conuocabat ex utroque clero multos, de sacris exercitationibus ad populum alliciendum, auertendumque à uoluptatibus agebat; conciones, supplicationes, sacras quasdam celebritates in præcipuis ecclesijs constituebat. Alias congregabat concionatores uarijs ecclesijs attributos, præcipua populi mala, corruptelasque commemorabat: eos officij grauius admonerat. Alias cogebat sacerdotes audiendis confessionibus præfectos plurimorum licentiam; diuturnam in peccato permissiorem; libidines improbatos quæstus; alias permanentes populi pestes, enumerabat: quantum remedij positum esset in eorum auctoritate, diligentia, libertate, constantia, demonstrabat: diuinis uerbis ad animarum charitatem incensos, ad earundem salutem uere curandam stimulabat. Parochos tum alias, tum appropinquante ieiunij sine, secuti in historia demonstratum est, ad se adire; de publicis quorundam criminibus, quorum exemplum nocere quamplurimis, docere iubebat; sacerdotem toti negotio præficiat; qui sacris legibus in eos ageret. Ipse sacerdote, cui flagitiosus quisque soleat peccata confiteri, accersitum reprehendebat: nisi officio suo satisfaceret, auctoritateque attributa salutariter uteretur, sese adempturum minabatur. Tempus constituit quo parochus quisque, ijs, qui in unaqueque domo primum locum tenerent,

in

in ecclesiam accersitis, eorum præcipua officia cōmemoraret; & ex præscripta formula moneret in vniuersū, quæ facere, quæve cauere oportet. Canonicos solos vocabat interdū, quæ propria esset illius muneris: de publicis: horarū canonicarū supplicationibus, & sacrificijs; de sacrorū stipendiorum distributione; de notatione censoria in choro habenda, vtrum iuste, libere, & omnino ex præscripto fieret, inuestigabat. Presbyteros etiam minores, quos capellanos dicunt congregabat; quæ ad eos pertinere, percunctabatur, ac monebat. Cœnobitas interdum vocatos, vt sese administrationis eius vere adiutores præstarent, hortabatur; qua ratione id faceret; quibus abstineret; quæ perficerent, ostēdebat. Quodam tēpore inuitabat magistratus, & verba faciebat, ad eorum munus appositè. alio iurisperitos; alio notarios; litterarum magistros; artifices: & vnumquemque ordinem, diuersis diebus, & ecclesijs iuabat se paratim; Eucharistia sanctissima præbenda; concioneque ad vnumquodque genus accommodata.

Virginum,
& aliarum
feminarum
instituta,
piaeque
collegia.

CAP. XLI.

Virgines, quæ domi cum suis viuentes, in beatæ Ursulæ tutela, Deo dicatæ, absque solempni voto castitatem profitentur; maximo numero tum in vrbe, atque in agro prouenerunt. Multi etiam laudabiles cœtus imitatione cœnobiorum, non solum in B. Ursulæ, sed aliarum quoque sanctarum in fide, clientelaque sunt consociati. tanta enim vis est illius vnguenti mystici, quod sacerdotis capiti diuinitus infusum, in reliqua membra sensim fuit: vt vnus Præfultis sanctitate cōstitutus; multa passim pie sancteque fiant, quibus etiam nihil is, vt fierent, contulisse videatur. Atque has quidem interdum in suis ecclesijs, vt occasio ferebat: illas vero certo tempore in vnā ecclesiam collectas. cibo duplici, Christi Do-

Pars III.

mini corporis, & eiusdem diuini verbi, pascebat. omnibus vero licet præesset cœnobiorum præfectus; spectatæ tamen etiam integritatis, religionisque; sacerdos earum proprie curam gessit; qui voluntatem cuiusque: moresque; ante probaret, quàm ad institutum admitteretur; vestitū traderet: vouentem reciperet, tum vitæ quoque omnium rationem, specularetur; si castitatis, religionisque professioni responderet. Ex his autem societatibus duo cōflata sunt monasteria. alterius institutio sic se habuit. Cum vulgatū iam esset, Romæ, Perusij, & alijs quibusdam locis virginū cœnobita nuper esse instituta, quæ Capucinatorum institutum imitarentur: puellis quibusdam ex ijs, quæ Patrū sancti Barnabæ præcepta secutæ, virginitatem colebant, vitamque religiose agebant, eam Deus mentem dedit; vt Patris eorum cohortatione accedente, eiusmodi suscipere vellet disciplinam. quæ cum in insigni vitæ duritie diu perseverassent; vestitus asperitate tamen in publico occultata; ad ecclesiam prodeuntes sacramentorum gratia diu ventitassent. actum est denique de claufo cœnobio in sanctæ Claræ tutela rite constituendo: quod negotium Carolus, qua opus erat auctoritate vsus, cito confecit. Quatuor eiusdem ordinis virgines Perusio accersuit; quarum in primis ductu tota disciplinæ ratio, animi virtutibus, asperitateque excellens, recte institueretur. vestitum ijs numero circiter viginti, in ecclesiam maiorem per nobilissimas matronas deductis, rite tradidit VI. Calend. Maij. M.D.LXXX. quam actionem, Pontificia Missæ solemnia, Caroli concio, cleri totius conuentus celeberrimam reddidere. mox congruo tempore solemnem earum professionem accepit. atque amplificato spatio ecclesiam sanctæ Praxedis nomine, ædesque ad in-

P p sti-